

Tóldalék.

Egy Század idejének utolsó napján mon-
dandó Keresztény embernek Könyörgése.
1800-ban.

Izraelnek Ura Isten, a' kihez hasonló Isten, ni-
tzen sem az égben ott fenn, sem a' földön itt
alatt (1. Kir. 8. 23.), mert Tiéd a' nagyság, a' ha-
talom, ditsőség, örökké valóság és méltóság
(1 Kron. 29. 11). Te nálad egy nap olyan, mint
ezer esztendő, és ezer esztendő olyan, mint egy
nap (Pál. 7. 8.); sőt olyan, mint a' tegnapi nap,
melly immár elmult (Solt. 90. 4). Te hívtad
eleitől fogva elő a' Nemzetségeket; mert Te vagy
az első, és az utolsókkal is ugyan csak Te vagy
(Esa. 41. 4). Mikor emlékeziünk a' régi napokról,
és gondolkodunk az elmult időknek sok eszten-
deiről (Solt. 77. 6.), nem mondhattuk ezt: hogy
nagy mészé haladnak az idők, és elvész min-
den látás (Ezék. 12. 22.); sőt inkább ugy tapaszt-
altuk, hogy egyik nemzetség elmulik, és más
következik helyében; jóllehet a' föld számtalan
esztendőig a' maga állapottyában meg marad
(Préd. 1. 4.) — Tanúbizonyosság erről Úram ez
a' mai nap, mint az eddig folyt század minden
esztendeinek és idejének utolsó napja: hogy az
egész emberi nemzetségnek e' földnek színén va-
lo lakozhatását Te rendelted el, és Te határoztad
meg az ő minden idejének alkalmatosságát is (Tsol.
17. 26). Ugyan is Sz. Isten azoknak az emberek-
nek, a' kik e' folyó századnak kezdetében, a'
mi Atyáinkal egyetembe tégedet tisztelnek vala,
az ő napjaik mint a' füst meg eméltettenek (Solt.
102. 4.), és már ők elhalván, nem emlékeznek
molt Te felőled a' halálban, és a' koporsóban
nem mondanak ma Tenéked dicsőretet (Solt. 6.
6.); elmultanak ők mindnyájan, minekutána az

emberi élet napjainak; hetven, vagy leg fellyebb nyóltzván esztendejét a' sok nyomorúság és fáradtság között bé töltötték volna (Solt. 90. 10). — Mi pediglen Uram, a' kik a' mi el múlt Atyáink után meg ujittatott nép vagyunk, ditsérünk ma e' Századnak végével Tégedet (Solt. 102. 19.), és szívünk tellyességéből szolván a' mi szájunk (Mát. 12. 34), egyenlöképen egy szájjal, ditsőityük az Istent, és a' mi Urunk Jásus Kristusnak Attyát (Rom. 15. 6) különösebben, a' mi Nemzetségünkkel tselekedett lok jó téteményeiért, a' melly e' földnek szinén lakozó Nemzetségek között, a' leg kissebb (Tsel. 24. 3, 1. Sám. 1. 21.) — Jertek azért mindenek, és lássátok az Istennek dolgait, oh mely tsudálatosok voltak az ő tselekedetei. Central University Library Nemzetségünknek fiaihoz és leányihoz; mert azokat sok rendben és esztendőknben meg késértette az Isten, meg próbálta őket tüzzel, mint az arany és ezüst meg próbáltatik: néhányszor bé vitte őket az Isten az ellenségnek hálojában, a' kik meg szoritották azoknak derekokot; az ő fejekre ültette az embereket, és meg engedte, hogy számtalanszor tüzekbe és vizekbe mennyenek (Solt. 66. 5. 12.); tsudálatossan meg öregbitette az Ur lokszor a' mi Nemzetünkön a' nagy és maradandó tsapásokat, a' gonosz és szüntelen való betegségeket, mivelhogy nem félték a' ditsőséges és rettenetes Nevet, az Ur Istent (5. Mos. 28. 58. 59). — De mihelyt segítségül hívták ötet az ő nyomorúságoknak idején, meg szabadította őket (Solt. 50. 15.); a' honnan már mi, a' mi Nemzetségünknek élő maradékai, az ő lokféle szenvedéseik és nyomorúságaik után, a' mi szabadságunknak és bődögságunknak közsiklájára vagyunk ma eléggé fel állittatva (Solt. 40. 3.).

Aldott légyen azért az Isten, a' ki az ő irgalmasságát nem vonta meg a' mi Nemzetünktől, hanem annak mái maradékát ki vitte szép kiez helyre (Solt. 66. 12. 20.) — Aldott légyen mind örökké az Ur, a' ki egy kis búsulásában ha el rej-

tette is az ő ortzáját egy szempillantásig a' mi eleinktől, de mi rajtunk az ő örökkévaló irgalmaságában könyörült, azt tselekedvén, hogy nekünk a' mi Népünk fiainak és leányinak, légyen még eddig Hazánkban alkalmas békességünk; igazságba meg erősítsünk; távol légyünk a' végső nyomoruságtól, és ne fellyünk a' rettegésnek hozzánk való közelítésétől (Esa. 54. 8. 14).

Oh mi erős Istenünk! Magyaroknak Istene, a' kinek mind örökké vagynak a' Te esztendeid (Solt. 102. 25.), adjad, hogy ez után is a' mi Nemzetségeinknek esztendei légyenek e' földön, mint sok népeknek esztendei (Solt. 61. 7.), és ne engedjed meg, hogy ennek meg maradott, és ma élő örökös szikrája úgy ki oltassék, hogy ne maradjon semmi neve és maradéka a' földnek szíjén (2. Sám. 14. 7.); sőt inkább ennek, mint Te szolgálóidnak és szolgálóidnak fiai és leányai meg maradjanak, és az ő magvok Te előtted meg erősítsék (Solt. 102. 29.) — Tselekedjed azt is óh Uram! hogy e' Nemzetség Királyainak, külső és belső renden lévő Előjáróinak idejekben, az ő birodalma soha is meg ne romollyék; más népek ne hagyassék, hanem mind örökre állandó légyen (Dán. 2. 44.). — Ne esküdjék meg soha is e' Nemzetségnek Angyala, az örökkön örökké élöre, a' ki teremtett mindeneket, hogy nekis több száz esztendei ideje nem lészzen (Jel. 10. 6.); sőt inkább e' Nép lelkének és testének, sok száz esztendőkre el tett javai légyenek az Iftennél (Luk. 12. 19.); és rajta ne légyen semmi hatalma a' testi és lelki halálnak, hanem uralkodjék a' Krisztussal egyetembe sok ezer esztendőig boldogságban, és szentségben (Jel. 20. 6.) — Közelebbről adja az örökké való Isten, hogy a' következő századnak kezdetében, folyásában, és végzetében, légyenek szüntelen szépek a' te sátoraid, oh Magyar Jákób! és a' te hajlékid oh Magyar Izrael! a' te vedreidből follyanak alá a' te vizeid, és a' te magvad olyan légyen, mint a' fok vi-

zeknek folyási: a' te Királyaid nagyobbak légyenek a' földnek minden Királyainál, és birván az ő ellenségeiknek kapuit, magasztaltassék fel a' te országod (1. Mos. 24. 60- 4. Mos. 24. 5 — 7.) — Mikor pedig végezetre ennek is lételének első ege és földje el mulik, láttassa Uram ezzel új eget és új földet (Jel. 21. 1-).

Oh vallyon kitsoda fog pedig akkor élni, mikor ezeket véghez viszi az Isten (4. Mos. 24. 23.)! — Mi Uram tudjuk azt, hogy több századnak végét e' romlandó testnek hajlékában nem érzük, mivelhogy életünknek napjai gyorsabbak a' pállya futónál (Job. 1. 25.), és a' nekünk engedtetett keves ezteadónk után el mégyünk a' halálnak azon az úttján, mellyről soha többé vissza nem térünk (Job. 1. 25.) *Czárul bennvessékérül barty úggy sok száz ezteadókét éllünk e' testben: hanem tsak azért esedezünk, hogy mig élünk, addig légyenek kedvesek tselekedeteink Te előtted, és élhessünk boldogságba a' te áldásaiddal (Préd. 9. 9).* — Mikor pedig meghalunk, végyed hozzád lelkeinket, mivelhogy meg váltottál minket Uram, igasságnak erős Istene (Solt. 31. 6); ekkor is pedig maradj meg a' mi maradékainkal, e' mi Atyáinknak földökben mind világ végezetéiglen (1. Mos. 48. 21.) Es mivel ezen kérésünket kérjük Jézusunk Sz. Nevében: tehát ezt adjad meg minékünk, óh mennyei Atya! Amen (Ján. 16. 23).

A Sz. Irás szokott szóllásának formája szerint való Könyörgésnek, minden más gondolt szókelett való kellemetessége birta arra, hogy e' mulo Szazad végén, így könyörögjön.

T. Sala Mihály.
Dévai Réf. Pap.